talang och min skönhet. Jag var numera icke blott och bart en vacker kvinna, jag var något vida bättre: en förtjenstfull konstnärinna, men såsom alla rus, var äfven detta af kort varaktighet.

På våren företogo vi en resa genom Tyskland. Drifven af en olycklig, men oemotståndlig längtan, ville jag besöka Munchen. Tro dock icke, kära Nina, att någon åstundan att återse Axel förmådde mig dertill. Nej, jag visste ganska väl af franska tidningar, att han uppehöll sig i Algier och i kriget derstädes utmärkt sig genom tapperhet samt blifvit befordrad. Jag ville endast se den kvinna, som bar hans namn och egde rättighet att älskas af honom.

Ankommen till Munchen, besökte grefven och jag en dag Pinakoteket. Vi stodo framför "Marie Himmelsfärd" af Guido Reni. Jag var försjunken uti åskådandet af Marias förklarade utseende, när ljudet af en röst, som föreföll mig bekant, kom mig att spritta till och lyssna. Jag urskiljde då följande ord, lågt uttalade på dålig tyska:

"Hon står der framför "Marie Himmelsfärd."

Jag vände hufvudet åt det håll, hvarifrån rösten kom; men såg endast obekanta ansigten. Det egna tonfallet i uttalet hade jag förr ofta hört, att det icke nu skulle förmå mig söka reda på hvarifrån det kom. Just i detsamma blir jag varse ett litet blondt fruntimmer med fina, lifliga och vackra ansigtsdrag, åtföljda af ett annat, hvars ansigte var bortvändt. Blondinen betraktade mig med en blick, som uttryckte ovilja, nästan hat; men den andra skilde sig ifrån henne och skyndade med snabba steg mot dörren. Jag glömde härvid blondinen, emedan den bortgångnas växt ådrog sig hela min uppmärksamhet. De tvära, breda axlarna och den ojemna gången påminde mig också om någon, som jag förr känt. Härvid släppte jag grefvens arm och skyndade efter henne. I trappan upphann och vidrörde jag henens skuldra. Hon vände ovilkorligen sitt hufvud till hälften; men då hennes ögon genom det nedfällda floret träffade mig, ilade hon med en otrolig hastighet utför trapporna. Jag hade dock sett nog; det var — Cordula."

"Cordula!" utropade Nina, afbrytande. "Men hur i all verlden hade hon kommit till Munchen?"

"Samma fråga gjorde äfven jag utan att lyckas besvara den. Detta obegripliga sammanträffande var egnadt att i min själ uppröra en hel här af gissningar, hvilka jag likväl icke kunde reda; men de derpå följande händelserna skulle förvandla dem till ännu bittrare lidanden.

Förvånad öfver mitt plötsliga aflägsnande hade grefven följt mig; vi återvände derpå in i galleriet. Uti dörren mötte oss det fruntimmer, Cordula haft med sig. Hennes ögon, fulla af hat, hängde fast vid mitt ansigte, och då jag passerade förbi, kände jag att hon stack en papperslapp uti min hand. Af nyfikenhet emottog jag den, men såg med detsamma upp till grefven, som betydligt hade påskyndat sin gång. Hans ansigte var blekt och oroligt.

"Känner min far det der fruntimmret?" frågade jag, öfverraskad af hans utseende.

"Nej. Tag min arm och låt oss gå vidare," svarade han; men det låg något i hans väsende, som kom mig att betvifla sanningen af detta nej. Och i stället för att visa honom den lapp, hon stack i min hand, teg jag dermed.

Väl inkommen på mitt rum läste jag följande ord, skrifna på tyska, med blyertspenna:

"I morgon förmiddag, klockan 11, önskar ett fruntimmer träffa er allena hemma."

Ovillkorligt fördes jag på den tanken, att Cordula anmodat henne öfverbringa mig denna begäran, emedan hon kanske ville tala vid mig, utan att tant visste deraf. Hvad jag likväl icke kunde förklara, var uttrycket i den okändas blick. Upptagen af dessa tankar, beslöt jag tiga och förmå tant att utan mig företaga ett par besök, som vi ämnat göra.

Allt gick efter önskan. Med spänd otålighet afvaktade jag den utsatta timmen. Vid det sista elfvaslaget öppnades dörren, och — icke Cordula, såsom jag väntade, utan den okända damen steg in. Något öfverraskad, reste jag mig för att helsa; men hejdades af henne, som sprang fram, fattande mina armar och dervid yttrande följande ord, med en förbittring, som icke kan beskrifvas:

"Stå stilla, att jag riktigt får betrakta er! Det är således ni, som bestulit mig på hans kärlek, som beröfvat mig min make och barnet sin far! Det är ni, som förstört min sällhet och invigt mig till kval, bittrare än dödens! Sannerligen är icke ert ansigte alltför vackert att gömma så mycken lågheit. Vet ni då icke, huru högt han älskade mig, huru lyckliga vi voro? Men nu, nu.... är allt förbi, han har öfvergifvit mig! Säg, finnes väl något straff, nog grymt för edra brott?" Hon skakade mina armar tilläggande: "Må Gud straffa och göra er lika olycklig som ni gjort mig, jag är Heyses genom er namnlöst olyckliga hustru....."

Thora höll upp; hennes bröst häfde sig våldsamt. Efter en stund återtog Thora: "Hon släppte mig och skyndade ut ur rummet."

"Heyse?" inföll Nina, "hvad betyder det namnet?"

"Axel heter Heyse; men under resan i Sverige antog han, jag vet icke hvarför, sin mors namn.

Hvad jag erfor, då hon var borta, kan aldrig glömmas." Thora teg åter några ögonblick.

"Men huru visste du att Axel hette Heyse?" frågade Nina.

"Grefven hade upplyst mig derom. Han kände säkert igen Axels hustru på Pinakoteket; ty han hade förut träffat henne i Munchen under Axels vistelse i Sverige.

På mina enträgna böner reste vi några dagar derefter ifrån Munchen....

"Och Cordula?" inföll Nina.

"Återsåg jag icke."

"Men huru och på hvad sätt har hon kommit i beröring med Axels hustru?"

"Dessa frågor hafva ifångt plågat mig. Jag kan icke på dem finna ett tillfredsställande svar. Allt hvad jag vet är, att Cordula kort före sitt försvinnande af mig begärde 200 rdr. bko. Till hvad sade hon icke. Jag egde dem icke, men gaf henne mitt ametist-garnityr. Troligen har hon användt penningarna för resan till Munchen."

"Men i hvad afsigt?"

"Det vet Gud allena."

"Och hvarför visade hon Axels hustru på dig."

"Ack! Nina, jag har fördjupat mig i ändlösa gissningar, utan att kunna lösa gåtan." En tystnad uppstod. Slutligen återtog Thora den afbrutna tråden till berättelsen:

"Vi reste genom Tyrolen till Italien och uppehöllo oss hela sommaren i Rom. Min sinnesstämning var ohjelpligt nedstämd. Grefven såg med oro detta återfall af svårmod. Han återkom nu till ett förslag, som han gjorde mig vid vårt första vistande i Italien nemligen att jag skulle gifta mig. Jag hade då helt bestämdt uttalat en vägran. Nu inskränkte grefven sig icke till att blott framkomma med detta såsom ett förslag. utan sökte visa mig nödvändigheten deraf, fullt öfvertygad, att jag genom en äktenskaplig förening skulle lyckas aflägsna mina tankar ifrån de föremål, som plågade mig. Han kände icke arten af de sår mitt hjerta fått! Men trött och likgiltig för allt, började jag verkligen att tänka på uppfyllandet af min fars vilja. Det var ju alldeles detsamma om jag blef gift eller förblef ogift; min olyckslott var en gång för alla dragen ur ödets urna och kunde deraf icke förändras; men jag uppfyllde dermed en kär önskan hos grefven, och det blef alltid en vinst.

I Rom träffade vi flera landsmän, hvaribland en systerson till min far, grefve Hugo Örnhjelm. Mitt lynne hade vid den tiden öfvergått till en annan ytterlighet. Jag öfverlemnade mig åt en nästan vild glädtighet och sökte, genom ett oupphörligt jagande efter nöjen och ombyte af föremål, förskingra den smärta, som gnagde på mitt inre. Under denna, såsom tant och grefven tyckte, lyckliga förändring, bestormades jag utaf båda med böner, att allvarligt tänka på en äktenskaplig förening. Af min fars ord kunde jag förstå, det han gerna skulle se, om Örnhjelm och jag kunde blifva ett par. Nå ja; han så gerna som någon annan, tänkte jag och försökte kvinnans vanliga medel: koketteriet; men mitt hjerta vämjdes åt det dåraktiga gycklet, och jag tröttnade vid de fruktlösa bemödanden jag gjorde, för att få Hugo Örnhjelm betagen. Lik en annan Carl den tolfte förblef han likgiltig för såväl min fägring som mina öfriga företräden. Ehuru vi voro dagligen tillsammans, visade han mig endast en brors tillgifvenhet, och med handen på hjertat kan jag försäkra, att detta mera gladde, än sårade mig. Han hade en alltför ädel och upphöjd karakter, att jag skulle velat bereda honom den bedrägliga lotten att få mig till hustru; ty älska någon annan än Axel, kan jag aldrig.

På hösten lemnade vi Italien och togo vägen genom Österrike. Uti Wien träffade vi Henrik och en annan landsman, stallmästaren Gyllenfeldt. Denne senare blef genast min ödmjuke slaf och offrade på fåfängans altare allt det smicker, han ansåg nödigt för vinnandet af mitt hjerta. Före vår afresa från Wien hade stallmästaren, i fullt förtroende till sin framgång, friat; men jag som icke var rätt ense med mig om detta steg, lofvade gifva honom svar sedan jag återkommit till Sverige; och så åtskildes vi.

Henrik började hemresan tillsammans med oss. Det var först då, som han talade till mig om sin kärlek. Han sade, att jag, allt ifrån min tidigaste ungdom, utgjort föremålet för hans kärlek. Jag kan icke upprepa hans ord; de tolkade en tillgifvenhet, så sann och varm, att jag insåg, det kanske aldrig något mensskligt hjerta för mig klappat trognare och hängifnare än hans. — Och ändå....."

"Ändå förskjuter du honom och leker med hans frid och lycka?" inföll Nina, i en förebrående ton.

"Nina, försök att förstå mig. Vid detta Henriks meddelande var min första känsla att välja honom framför alla andra; men min andra förkastade den, såsom en lumpen egoism. Jag älskar Axel; älskar honom i detta ögonblick lika hängifvet som förr. Han är och skall alltid blifva min enda kärlek. Min känsla för honom skall, såsom han sjelf skref, ställa sig emellan mig och hvarje annan, och vid minnet af hans kärlek skola alla andra intryck förblekna. Mitt straff är en uteslutande tillgifvenhet för honom, hvilken, lik en förbannelse, förföljer och förbittrar mitt lif. Kan jag väl, efter allt hvad Henrik gjort för mig, döma honom att framsläpa sin lefnad vid sidan af en maka, den han verkligen älskar, men som icke eger makt att tillerkänna honom en vrå i sitt motsträfviga hjerta? Nej, Nina, det kan och skall aldrig ske. Icke nog härmed; mina och hans begrepp om kvinnan äro så vidt åtskilda, att vi omöjligt kunna förliga dem.

Min egenskap af artist och det oberoende jag derigenom åtnjutit, har hos mig framkallat helt andra åsigter om mitt köns rättigheter. Jag tycker att de kvinnor, naturen utrustat med öfverlägsna själsgåfvor, må likställas med mannen, men de som sakna begåfning kvarstå på sin låga ståndpunkt och lefva i och för sina små ömkliga bestyr; men den, som eger begåfning i ett eller annat afseende må icke begrafvas inom huslighetens förgyllda fängelse!"

(Forts.)

I VÅRLUFT.

Skiss af Hillis.

Det hela var en ytterst fatal historia. Då han sent på natten gått hem från ett muntert lag, hade han råkat slå omkull och skada sitt ben så, att veckor, ja, kanske månader skulle gå åt, innan han kunde använda benet igen.

"Äh, beklaga dig inte!" så hade en vän sagt, "du sitter ju så bra, där du sitter. Skrifva kan du ju lika bra ändå. Det kan bestämdt behöfvas, att du kommer litet i lugn. Du har stökat om duktigt en tid."

Ja, det var då sant. Han hade roat sig bra den sista tiden. Han hade blifvit så firad, blifvit dagens hjälte genom sin sista bok. Alla hade rosat honom, han var damernas gunstling och den förste i kamraternas glada lag. Han hade druckit af det eldiga vinet, som kallas nöje, han hade druckit så mycket, att han ej kunde vara det utan.

Därför blefvo dagarna honom nu så långa. Förr hade de ej räckt till, han hade då måst göra äfven natten till dag, men nu, nu kröpo de fram. Vännerna, de hade blifvit allt mera sällsynta. De tyckte icke, att han var lustig längre.

Hvad var han då för dem? En, som roade dem bra och som ock betalade bra. En, som alltid hade börsen full och öppen. Nej! Det var tarfligt af hans vänner. — Men var det icke lika tarfligt af honom att tänka så? Nej, det hade han rätt till! Han hade gifvit sina vänner så mycket de velat ha. Nöje, lustbarheter, sällskap, tid — — Då hade han rätt att kräfva igen.

Så tänkte Verner och blef alltmera dyster. Han tog en bok för att fördrifva tiden, men han lade den snart ifrån sig med en häftig åtbörd. Det äcklade honom att läsa. Han var trött på det, liksom han var trött på allt annat.

Hvad skulle han göra? Långsamt gled hans blick öfver rummet. Där fanns intet, som han fann värdt att låta blicken hvila på. Skulle han skrifva?

Posten hade i dag medfört en redaktions anhållan om hans inlägg i en fosterländsk fråga. Man vädjade till honom, skref redaktören, ty man ville ha inlägget i en kraftig, entusiastisk stil.

Han log ett ironiskt leende, då han tänkte på det. Han kraftig! Nej, icke han, utan bara stilen. Ja, så var det. Det var något i samma väg med hans vänner. De ville, att han skulle roa dem; det betydde intet, om han var glad eller ej. Sken, sken! Öfverallt sken!

Men hvarför då taga något djupt? Det brukade han ju aldrig. Och — det gick nog icke an. Nej, nu skulle han skrifva.

Långsamt slog han i ett glas vin och drack ur det. Det värmde och lifvade, det steg honom åt hufvudet och det slappa, slöa draget ur hans ansikte försvann.

Han fattade en penna, tog ett ark och begynte så skrifva med en bok som underlag. Några rader gick det med rask fart, sedan saktade det alltmera af.

Plötsligt fattade han det halfskrifna arket och kastade det långt utåt på golfvet. Han kunde icke skrifva; hjärnan var så tom på tankar. Det var då för konstigt, han, som på kort tid gifvit ut så mycket och som var en populär författare, kunde nu icke skrifva en futtig uppsats. —

Då ringde det på tamburklockan och kort därpå steg en liten, gråhårig herre in i rummet.

"Goddag, goddag!" hälsade han. "Huru är det med din fot? Jag har hört, att du skadat dig."

Den gamle skakade kraftigt Verners hand, i det han gaf honom en skarpt forskande blick genom glasögonen.

"Goddag, farbror", hälsade den sjuke. "Så snällt af dig att komma upp. Min fot är allt litet bättre nu. Vill inte farbror sitta ned ett slag? Det var så länge sedan du var här."

"Ja, det är sant. Men det är väl ändå längre sedan du var hos mig?"

Verner rodnade under gubbens blick.

"Du får lof ursäkta mig, farbror. Jag har haft så brådt med min sista bok."

"Jaså, den var orsaken till din obeöflighet mot dina gamla släktingar. Nå, då kan ju jag för samma boks skull få vara en smula oartig mot dig ett tag. Vet du, Verner", här fick gubbens stämma en hårdare klang, "det var en usel bok."

Återigen gick en rodnad öfver den unge mannens ansikte; men hans ton hade en viss skärpa, då han sade:

"Tycker du det. Recensionerna ha sagt något annat."

"Kan väl vara, Verner. Din bok är icke sämre än de flesta andra. Den innehåller precis lika mycket trötthet och lifsleda som andra moderna snillens; dess språk är ju elegant. Jag vet, att det icke hjälper ett dugg att söka disputera med dig. Du tycker bara, att jag är en gammal tok, som ingenting begriper. Men jag vill dock tala ut en gång. Hvarför skrifva i en så jämmerlig ton? Är det icke nog, att människorna födas och lefva lifvet fullt och helt. Hvarför skrämma människobarnen än mera med dessa mörka taflor?"

Den gamle mannen teg och såg frågande på sin unge släkting. Denne funderade ett ögonblick; därpå sade han:

"'Det lif, som själfullt lefves, är en smärta', säger en tänkare. Och själfullt bör väl framför allt en författares lif vara. Huru kan du då förvåna dig öfver, att smärtan skälfvar genom raderna? Du är ju för öfrigt läkare och bör veta, att smärta och död just äro lifvets största verkligheter."

Verner såg med en viss triumf på den gamle. Men gubben aftog lugnt sina glasögon, torkade dem med sin näsduk och satte dem på sig igen. Sedan sade han med ett litet leende:

"Vet du, hvad det vill säga, att vara nervös? Jo, du, det är en hart när obotlig sjukdom, som oftast angriper sådana, som aldrig behöft tänka sunda tankar eller som behöft röra ett finger för att skaffa bröd. Deras sjukdom yttrar sig mest i allmän svaghet, de orka icke med sig själfva. Och allt se de i mörka färger. Stackare! De må sämst själfva. Så synes mig du och dina gelikar vara. Ursäkta, att jag säger det! Den kraft, som du fått, har du förstört, den intelligens, du äger, använder du på att fördärfva flere."

Verner sökte att se road ut. "Du är originell, farbror," sade han. "Det måste man säga. Men du är förfärlig i din kritik. Jag undrar just, hvad kamraterna skulle säga om de hörde dig."

Doktorn såg mycket öfverlägsen ut.

"Bry dig icke om att tänka på det, du! Deras tankar äro nog bra olika mina, beroende på, att jag left mitt lif och de ha drömt sina."

"Ja men, farbror, vill du då alldeles ha bort all litteratur? Det mesta skrifves ju af sådana, som du kallar drömmare."

"Nej, nej, Verner! Jag älskar litteraturen. Det är ju nationens andliga pulsslag. Men jag hatar den svaghet, som genomgår den. Sällan ser du tecknad en verkligen stark personlighet. Är det väl för att verkligheten icke har några? Jag fruktar ibland, att denna svaghet, denna lefnadströtthet, denna brist på vilja och energi förebådar vår undergång. Vet du, som gammal läkare kan jag säga dig, att vårt släktes fysiska styrka är betydligt reducerad. Grunden därtill är väl dryckenskapen, osedligheten o. d. Och den fysiska svagheten går hand i hand med den moraliska. Att den är stor, vet du. Därom vittna t. ex. alla dessa själfmord. Man orkar icke lefva nu för tiden. Ung som gammal gör ett hastigt slut på sina dagar, "dör i skönhet". Alltså, det finnes skäl till fruktan. Du har förmåga, Verner. Nåväl, arbeta då emot tröttheten! Sök ingifva släktet mod och tillförsikt! Se ut i lifvet med öppen blick! Då ser du, att det gifves både dagrar och skuggor." —

"Men mest skuggor, eller hur?"

"Det beror på, huru vi se. Se vi riktigt in i tingen, så kunna vi se, att genom skuggorna framstråla liksom genom dagrarna den Eviges underfulla härlighet. Men, materialister som vi äro, hafva vi svårt att se och tro det, som vi ej kunna fatta uti. Du sade, att en underström af smärta gick genom vår tids diktning. Hvad tror du, det beror på? Jo, det är mänsklighetens stora längtan efter — Gud."

*

"Min brorson, Verner, kommer hit ett slag", sade jägmästare Hård vid middagsbordet. "Verner är litet klen", fortsatte han och lät vid dessa ord sin stämma antaga en lustig, pipande ton.

Dottern Elsa, en vacker, tjugoårig flicka, lät höra ett klingande skratt, under det fru Hård, en liten, fetlagd gumma, hotande lyfte sitt finger mot de två.

"Det är icke något att skratta åt, Elsa," sade hon. "Jag tycker icke, att du skulle gifvit henne anledning därtill."

Hon såg därvid förebrående på mannen, som dock icke lät sig det minsta bekomma.

"Jo, skratta du, Elsa", sade han. "Ty nog är det lustigt, att en ung man talar om, att han är litet klen. Men vi ska nog krya upp honom, du Elsa!"

"Ja, pappa, vi ska kurera honom. Klenheten skall snart flyga sin kos."

"Hvad skolen I då använda för kur?" frågade fru Hård i en ton, som hon bemödade sig om att få så dräpande som möjligt.

"Å, han ska få följa med ut att jaga tidigt om mornarna", sade jägmästaren. "Det stärker kroppen och ger aptit. Sedan skall han få göra oss sällskap, då vi rida ut på förmiddagen. Det är en utmärkt motion och klarar hjärnan till eftermiddagens ansträngningar. På aftonen får han hjälpa till med räkenskaperna. Det arbetet hindrar en från att tänka på dumheter. Sedan kan han få vara ledig. Antingen kan han då sällskapa eller ställa sig till din disposition. Jag gissar nämligen, att du behöfver några timmar på dagen för att kunna sköta gossen med senapsdegar och fläderté."

"En utmärkt plan, pappa. Jag vill se den, som ej efter en sådan kur skulle bli frisk."

Men fru Hård såg högst bekymrad ut och sade:

"Huru utmärkt planen är, så kunnen I väl förstå, att den ej kan realiseras. Huru skall en sjuk människa kunna följa dig ut att jaga i den kyliga morgonluften? Då är allt fläderté o. d. att fördraga, fastän I båda alltid skämten om det. Förresten är ju Verner en författare af rang. Han har allt annat att göra än jaga och rida. Jag är riktigt glad, att han kommer. Du, Elsa, kan behöfva känna en fläkt utifrån den bildade världen. En dam bör ha annat att tänka på än jakt och ridt."

"Håhå, du Elsa! Där fingo vi oss en pik. Men, lilla mutter, äro då icke du och jag så stora bildningsupplag, att vi kunna dela med oss åt vår enda, obildade ättling? — Om jag för ro skull kunde få veta, huru mycket du kan af den franska grammatikan?"

"Fråga mig hellre, huru en björn skall vårdas och en björnunge fostras! Det problemet har jag uteslutande studerat i alla dessa år."

Hon såg skrattande på sin man, som galant kysste hennes hand och sade:

"Om vår flicka lär sig den konsten lika väl som du, mutter, så tror jag, att hon i värsta fall skall kunna undvara den där fläkten från den bildade världen."

*

Genom giftermål med en förnäm fransyska hade det uppstått ett vidt svalg mellan Verners far och dennes två bröder. Den ene af dem, doktorn, kunde alls icke tåla sin svägerska. Hvad som i hennes uppträdande var en naturlig följd

Lifvet

Förnyadt. Vänstra sidan svårt angripen.

Kunde få ett anfall af förlamning när som hälst.

Dr. Miles' Nervine gaf mig nytt lif.

"Jag önskar härmed intyga att jag användt Dr. Miles Remedies en hel del, särskildt Restorative Nervine, hvilket gjort värkliga undervärk för mig. För sex år sedan led jag af nervsvaghet samt äfven för tre år sedan, då jag började använda Dr. Miles' Restorative Nervine. Jag tog det i sex månader, samt har taget en dosis då och då under de sista två åren. Jag är så att säga, en ny man, och känner mig som om jag fått börja mitt lif anyo. Jag brukade ha svåra anfall af magsjudom, men sedan jag använte Nervine kan jag äta nästan hvad som hälst. Jag undersöktes i Omaha af en framstående tysk läkare, för tre år sedan. Han sade, att jag kunde vänta mig en förlamning när som hälst; att hela vänstra sidan var illa angripen. Detta var just innan jag började använda Dr. Miles' Restorative Nervine. Mitt arbete har i två och ett halft år varit mycket påkostande för nerverna. Jag är prästman och rese genom mitt distrikt, ungefär två tusen mil om året, och prädikar öfver hufvudtaget fem gånger i veckan, förutom alla affärsmöten och de mångfaldiga plikter och omsorger, som äro förbundna med mitt kall. Tack vare Dr. Miles' Restorative Nervine har jag blifvit fet, oaktadt detta hårda arbete, och väger jag nu ett hundra nittio-sex skålpund, nästan tjugo skålpund mer än jag någonsin vägt. Jag rekommenderar Nervine, hvar hälst jag drager fram, till alla, som lider af nerver, hjärtat eller magkommor." — Rev. M. Myers, Presiding Elder, Free Methodist Church, Correctionville, Ia.

●Alla apothekare säljа och garantera första flaskan af Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa- och hjertsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

Billiga Böcker

Nedanstående böcker hvilka realiseras till hälften af bokladspriset äro alla kompletta, men litet slitna på omslagssidorna emedan de användts som profver.

Begrafnings Entreprenörens Äfventyr, 5c—Bilder ur Lifvet, af A. H., 5c—Friheten på Brausenfels, 10c—Vålnaden, af Aug. Blanche, 60c—Missteget, 5c — Adjutanten, 5c—Calle Glader, komisk monolog i en akt samt Karl X och Oläkningen, 5c—Kapten Besk, af Chicot, 10c—Joseph, af L. Dilling, 10c—Fickhjufvar inför rätta, 5c—Pribiljetter, 5c—Drinkarens Son, 5c—En Detektivs Äfventyr med Falskmyntare, 5c—En märkvärdig Julafton, 5c—Döderingen, af Alfred Friedmann, 15c—Förenta Staternas Konstitution, 3. 10c—Speldosan, af Wilhelmina Gravallius, 10c — Ur Verkligheten, af Sofie Gullberg, 5c—Kleiman Göransson: Starke Per och de begge Limporna, 5c — Hans Lifs Demon, 10c — Paul Heyse: Kleopatra, 15c—Grumlad Lycka, 10c —Silverflaskan, af O. Höfer, 2 delar, 35c—Karlagne sådane de äro, 15c—Konsten icke allena att förvärfva sig hvarje flickas kärlek, utan äfven att vinna en rik och dygdig maka, 5c—Olika Lynnen, Olika Öden, af Axel Krook, 10c — Kärlekens Makt, 5c — Bränsvin-och Salt, af W. Lee, 5c—Dr. N. Liljas Menniskan dess ursprung, dess lif och dess bestämmelse, illustrerad, inb., $1.00—De Hem vi lemnade och de Hem vi funno, 300 illustrationer, $1.00 —John Prisk, af Manfred, 15c—Öfverste H. Mattson: Minnen, illustrerad, $1.00—Souvenir (250:de årsdagen af första svenska settlementet i Amerika), inb., 30c—Min stackars Patient, 5c—Brott och Hämd, af Zavier de Montpellan, 3 delar, 619 sidor, 60c—Förenta Staternas Presidenter, af V. Nilsson, 25c—Nykterhets-Basunen, 5c—Politisk Handbok för Svenskarne i Amerika, af C. F. Peterson, 30c — Läsning för ung och gammal, af A. Rodell, 35c—Vilda Blommor, af Alfred Rydelius, 5c—Maria Sophia Schwartz: Arbetets Barn, 30c—Den lilla gatsångerskan, 5c—Enkan och hennes Barn, 30c—Från Pantlånekontoret, af George R. Sims, 10c—Sinclairvisan, eller hvad en farmande hört och sett vid ett besök i de himmelska salarne, 5c—Solglimtar och Molntappar, 15c—Kardinalen i Torpa, 5c—Stjernkrogen, af A. Streckfuss, 20c—Sjönödslöftet och min Sommarprest, 5c—Skräddaren skulle ha' Dans, 5c—Sveriges Historia, I-IV delen, 2,800 sidor, öfver 2,200 illustrationer, inb. i 3 vackra band, $2.50—Again in Sweden, af Prof. C. Swensson, 638 sidor, illustrerad, inb., $1.25 —Hr. Liwenburg, 10c—Grannar emellan, 10c —Solglimtar, 10c—Under Kastanjeträdet, 5c —Kärlek, 5c—Ett brustet Hjerta, 5c—Bybistorier från Skåne, 5c—E. Tegner: Svea, 5c —Axel, 5c—Nattvardsbarnen, 5c—Baccarats Händ, 542 sidor, af Ponson du Terrail, 80c Pehr Thomasson: Postbonden, 5c—Flickan i Norrström, 5c—Gustaf III och Smålänningen, 5c—Lull Tufve, 5c — Riksdagsmannen eller Äresjukan, 10c—Karl IX och Klosterjungfrun, Karl XII och Skåningen, 5c—Jägarens Ros, 5c—Klockarens Mari, 5c — Vallflickan och Grefven, 5c—Hans Jansson, 5c—Lasse Mjölnare och Masse Snöcd, 10c—Prinsen och Borgarflickan, 10c—Kronolänsmannen, 139 sidor, 15c—Målarens Ideal, 15c—Gustaf Vasa och Dalmasen, 5c—En fyndig Bonde, 5c: Till Lifvets Slut, 15c—Till Ulspegels Lefnad och putsilustiga upptåg, illustrerad, 10c—Ungkarlsanekdoter, 5c—Hvem tog Skönhetens Pris, af Vilma, 5c — Vågornas Hemlighet, 5c—Dödens Engel, af Olof Wallin, 5c—William McKinleys Lif, 75c—Vid ett högt fönster, af Adam A. Wästberg, 5c— J. O. Åberg: Gustaf II Adolfs sista Julafton, 10c—Karl XII i Stralsund, 15c—Karl XII's Skyddsling, 5c—Hämden af Öda, 10c.

Skickas portofritt vid emottagandet af beloppet i frimärken eller Money Order.

HEIMDAL PUB. CO.,
46 UNION BLOCK,
Cor. Cedar & 4th Sts., ST. PAUL, MINN.

Svensk Bokhandel.

(BOKLISTA NO. 1.)

Åberg, J. O., Gustaf II. Adolfs sista Julafton, historisk romantisk berättelse....20
—Furstinnans Smycke, tvenne episoder ur enkedrottning Josephinas lif....10
—Skräddarne i Greifenhagen, Julberättelse från tretioåriga kriget....15
—Riffernet, en snapphanehistoria från Karl XI's tid....10
—Mjölnarflickan vid Lytzen, ett tvåhundrafemtioårigt minne uppteckna....15
—Björnsborgaren, en episode från Finland..10
—En Konungasons Öde....10
—Snapphanen, berättelse från Karl X Gustafs tid....10
—Carl XII.s Skyddsling....10
—Gustaf Adolf och Ebba Brahe, romantiserad skildring efter en gammal folksägen....15
—Måns Larlius, äfventyr....20
Adler Max. Professor Baffins Äfventyr, humoristisk novell....20
Almqvist, C. J. L. Skällnora Qvarn, berättelser ur folklifvet....15
Begrafnings-Entreprenörens Äfventyr....10
Bilder ur Lifvet, penntecningar af A. H....10
Björlin, Gustaf. Friheten på Brausenfels....15
Braun, Wilh. v. Missteget....10
—Adjutanten....10
Carlen, Emilie Flygare. Valdemar Klein novell....35
Chicot, Kapten Besk, humoresker ur sjölifvet....15
Dilling, L. Josef, studie från Skåne....15
—Fickhjufvar inför rätta. Småstadsinteriör från Skåne....10
—Pribiljetter, skiss....10
Drinkarens Son....10
En märkvärdig Julafton....10
Friedmann, Alfred. Döderingen, novell....30
Förenta Staternas Konstitution, öfversatt af Gust. Ekdahl....15
Gravallius, Wilhelmina. Speldosan, novell..20
Gullberg, Sofie. Ur Verkligheten. Skiss....10
Heyse, Paul. Kleopatra, novell....25
—Grumlad Lycka, roman....20
Krook, Axel. Olika Lynnen, Olika Öden samt en skuggteckning....20
Kärlekens makt, novell....10
Lars Bondesens Variete-kupletter och Visor..15
Lasse Majas besynnerliga öden och händelser, 232 sidor....50
Morrison, Arthur. Detektiven Martin Hewitt, 25
Mellin, G. H. Sigrid den fagra eller Brölloppet på Ulfåsen....10
Min stackars patient....10
Nyaste Dräckboken....20
Nykterhets-Basunen. Temperns och Probitions-Sånger....10
O. N. En Detektivs Äfventyr med Falskmyntare....10

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
— Etablerad 1874 —
MINNEAPOLIS, MINN.